

Elimizde adres kalmamıştır

<http://www.dunyabulteni.net/yazar/akif-emre/20510/elimizde-adres-kalmamistir>

Akif Emre, Aralık 31, 2015

Bir gün bütün gemileri yaksak ulaşacağımız yere dair elimizde hangi adres kalacak? Tarık bunun cevabını biliyordu. Elinde bir adres yoktu ama adresleri kendisi yazacaktı. Beklentisi yoktu, tek hedefi ayak bastığı toprak parçasını adres defterine ekleyebilmektir. Bunun için elindeki tüm adresleri yakmıştı. Kahraman bir kaşif edasıyla İber Yarımadası'nın içlerine ilerleyen bu fatih daha sonra eski adresine sıradan bir asker olarak döndü, sessiz sedasız köşesinde hayatını tamamladı. Onun en büyük farkı sıradan bir nefer gibi çekilebileceği bir köşesinin olmasıydı.

İnsan hayatı adreslerle malül. Adresler ararız , yeni adresler ekleriz. Kimi adreslerden umut kalmadıkça yenilerini ararız... Yeni, heyecanlar, yeni umutlar...

Düşünce ufkumuz da kaşiflere muhtaç, bilgeliğin, birikimin, ferasetin aydınlığında istikamet üzere oluruz. Yeni fetihler gereklidir kalplere, yeni adresler gereklidir fikirlerle...

Fikir, düşünce ufkumuz sürekli yenilenme ister. Yeni adresler eski adreslerin tarifleriyle bulunabilir. Aksi durumda çıkmaz sokakların karanlık dehlizlerinde kaybolma riski her zaman vardır .

Geleneği olmayan hiç bir düşünce sistemi sahici bir eser ortaya koyamaz. Geçmişe takılan her düşünce de içe kıvrıklaşır. Ne kadar zengin olursa olsun farklı ufuklara, denizlere açılmayan yapılar durağan sular gibidir, kokuşması kaçınılmazdır. Geçmişimizi tanımadan gelecek keşfine çıkan pusulasız gemilere benziyoruz.

Demir alıp çoktan uzaklaştığımız ülkenin, çorak da olsa kendi toprağımızın haritalarını başka bir sahile varmadan gereksiz görmeye başladık. Haritaları yaktı ki rotamız yok. Ufukta henüz yeni bir ülke de yok. Ne var ki yön ve zaman duygusunu kaybeden tecrübesizliğimiz karşısında ne istikamet bilgisi ve bilinci ne de pusula ve harita kaldı elde...

Yaşadıklarımız korsanların eline geçmiş bir gemi yolculuğuna benziyor daha çok. Hatta gemiyi gönüllü olarak teslim etmiş gibi bir halimizi var...

Ne var ki elindeki adreslerden şüphe edenler korsanların gemisinde umut yolculuğunun hazzını yaşıyor gibi halleri var.

Sanki bir akıl tutulması çağına doğru yelken açmış gibiyiz.

Herkesten önce aramızdaki bilgiler denize atıyor adresleri...

Yakıyorlar kendi kitaplarını.

Her şey muhteşem olacak diyorlar, yeni iklim yeni ülkeler göreceğiz diye umut dağıtıyorlar, kendi kitaplarının sayfalarını balıklara atarken bir bir...

Göz alıcı kıyafetleri, cesur edaları ve mütekebbir çehreleriyle verdikleri söylevler, yeşil sarıklı bilgilerden delişmen delikanlılara herkesi mest etmiş görünüyordu. Cebindeki adreslerine itimat ettiğimiz, bir zamanlar her cümlesini muhkem ifadeler gibi ezberlediklerimiz adres defterlerini yakmakla meşguldüler kaptan köşkünde.

Yeni umutlar dağıtıyor, yeni vaatleri paylaşıyorlardı nevezuhur rehberler. Geldiğiniz köhne karaya dönmeyi aklınıza bile getirmeyin, işte size yepyeni bir hayat diyorlardı biteviye. Hayatın kodlarını, şifrelerini veriyorlardı henüz kara görünmeden. Herkes mutlu ve umutlu...

Yeni bir dünya keşfedilmiş yeni bir hayatın anlamı bahşedilmişti sanki. Oysa ne bir karış toprağa ayak basılmış ne de vadedilen ülkeden bir eser vardı ufukta.

Kaptan çoktan razı olmuştu dümeni terk etmeye geminin yeni efendilerine. Bilgeler hafızalarını silmişlerdi yeni umutla. Yolcular parlak söylevlerin iksirine râm olmuşlardı...

Henüz habersizlerdi yaklaşmakta olandan.

Tatlı bir meltem esintisinin rehavetiyle yaşamının imkanlarını duyumsadıklarını düşünüyor bunca zaman neden akledemediklerini, ne boş fikirler peşinde koştuklarını düşünüp hayıflanıyorlardı bilgiler. Tek huzur kaçırın bu hayıflanmalarıydı şimdilik.

Nihayetinde birileri gördü sahte ufuklara yelken açan gemiyi sürükleyen, yelkenlerini alabildiğine şişiren rüzgarın ne yönden estiğini... Bir bir koparılıp denize atılan adres defterlerinde nelerin kaybedildiğini acıyarak takip ettiler. Seslerini duyurabilmeleri imkansız gibiydi; çünkü yeni olan, eskimez olanı terk edişlerin akıl tutulması sarıp sarmalamıştı.

Oysa uzun açıklamalara, tehlikenin ne denli ölümcül olduğuna ikna etmeye hiç gerek yok. Sadece geri dönmek durumunda kaldığınızda gideceğiniz bir rotanız var mı sorusu büyü bozumu etkisi yapacak. Geldiğiniz yeri hatırlıyor musunuz diye cesur bir soru sormak yahut yüksek sesle tüm bunlar yaşadığınız macera sonunda kaybettiklerinize değer mi diye sarsıcı bir soruyu dillendirmek.. Kaybetmeyi göze aldığınız adresleri, terkettiğiniz ülkeyi pey akçesi olarak verdikleriniz karşısında elde etmeyi umduğunuz vaatler sahte çıktığında sığınacak bir limanınız, elinizde bir haritanız, geminizde bir pusulanız var mı?

Anlaşılan o ki, vadedilmiş hayatlara herkesten önce ikna olan, adres defterlerini bir bir yok eden, bir zamanlar hakikat adına konuşuyor gözüken o bilgiler baştan Tarık misali bir nefer gibi münzevi, görevini yapmışlığın hoşnutluğu içinde gösterişsiz ama onurlu olmayı hiç göze almamışlardı.